

РЕШЕНИЕ

№ 3597

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3409** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от [фирма], със седалище в [населено място] срещу Решение № 000030-2881/16.03.2022г. на Изпълнителния директор на НАП.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение по подробно изложени съображения.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Депозира писмени бележки, в които поддържа жалбата, позовава се на съдебна практика и претендира направените разноски.

Ответникът – Изпълнителен директор на ЦУ на НАП не изпраща представител.

По фактите се установява, както следва: Дружеството има издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, който е удължен с Решение № 000030-2205/11.06.2021г. След издаване на лиценза на дружеството е указано, че следва да заплати такса от 25 000 лева, на основание чл. 30, ал.6 от Закона за хазарта. Дружеството заплаща таксата с платежно нареждане от 14.06.2021г., тъй като е уведомено, че в противен случай няма да получи удостоверение за издадения лиценз. Със заявление № 26-Б-138 от 02.03.2022г. дружеството е поискало възстановяване на така внесената такса по подробно изложени мотиви, по повод което е постановено Решение № 000030-2881/16.03.2022г., предмет на настоящото производство.

С процесното решение изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. В мотивите на

решението е посочено, че дължимите такси за издаване на лиценз в случая са две – по чл. 30, ал. 1 и по ал. 6 от ЗХ, които ответникът е длъжен да събере преди да издаде удостоверение на жалбоподателя за издадения лиценз. § 86, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗХ не е приложим, защото таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ не е изискване, а условие за издаване на лиценз.

По делото са представени документи, доказващи плащането на исканата за възстановяване такса, по който въпрос няма спор между страните.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна в административното производство, подала искането, по което ответника се е произнесъл с процесното решение, с оглед което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения: Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителният директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото искане, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Предвид изложеното, настоящият състав намира, че процесното решение е постановено от компетентен орган без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му. Предвид съответствието на заповедта с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява за съответствие с материалния закон.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платена от жалбоподателя с платежно нареждане от 30.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. По делото не е спорно, че таксата е платена по сметка на НАП, като основаниято за това плащане е записано като чл. 30, ал. 6 ЗХ. Също така, безспорен е и фактът, че дружеството жалбоподател се облага с алтернативен данък по ЗКПО. Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 ЗХ дължи жалбоподателят за издаване на лиценз, в частност дължи ли такса по ал. 6 от чл. 30 ЗХ. Настоящият съдебен състав намира, че дружеството жалбоподател като лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, дължи само такса по чл. 30, ал. 1 ЗХ.

С измененията и допълненията на ЗХ от ДВ, бр. 69/2020 г. (ЗИДЗХ), чл. 30 от същия закон е допълнен с нова ал. 6, с която е въведена такса за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри с игрални автомати. Наред с това, не е

отменена, нито е изменена по съдържанието си разпоредбата на чл. 30, ал. 7, преди – ал. 5 от ЗХ (в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.), според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Според вида на организираните от дружеството "хазартни игри с игрални автомати в игрална зала", дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/: облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен. В този случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ. Предвид дейността, за която е издаден и съответно продължен лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр. 69/2020 г., както беше посочено по-горе. Ал. 1 на чл. 30 ЗХ не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр. 69/2020 г. предишната ал. 5 на чл. 30 ЗХ е променена на ал. 7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1.

Лицензът, продължен с Решение № 000030-2205/11.06.2021г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – "Данък върху хазартната дейност". Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, продълженият на дружеството лиценз с решението от 11.06.2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът приема, че оспореният акт не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските по делото в размер на 1300 лева адвокатски хонорар и 50 лева държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, 48ми състав на Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-2881/16.03.2022 г. на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по

тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], сумата 1350 /хиляда триста и петдесет/ лева – разноси по делото.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: